

Ramon Muntaner és l'autor de la música que ha d'acompanyar l'espectacle sobre Rusiñol que s'estrena la setmana vinent al Centre Dramàtic de la Generalitat, on seran representats, en un muntatge especial, diversos fragments d'obres escollides de Santiago Rusiñol.

31 de març de 1989

Ramon Muntaner

Montserrat Minobis
em començat la conversa en un local que sens dubte hauria agradat a Rusiñol: a la Fira del carrer Provença, tot envoltats d'objectes i estris pertanyents al carrousel multicolor d'una fira.

Ramon Muntaner, des del primer elapé *Cançó de carrer* (de l'any 1975) ha sabut compaginar la inspiració creadora d'autor de cançons amb la d'autor de temes musicals per a teatre i cinema (*La plaça del Diamant*, *L'escot*, *Vida privada*, etc.)

Comencem el recorregut de la conversa justament l'any 1975 i amb *Cançó de carrer*, el primer disc de llarga durada de Ramon Muntaner, conseqüència directa d'haver guanyat el premi del ja llunyà concurs que es feia de Noves Veus a la Cova del Drac.

—Què et recorda?
—Doncs primer una època molt combativa... i després cal dir que els discos sempre formen part de la vida d'un mateix; és a dir, d'aquelles coses que de manera més o menys pròxima t'envolten. I a més les cançons tenen també el poder d'evocació de determinades circumstàncies, coses, persones o paisatges. I això tant pel que fa a qui les fa com a qui les escolta.

Ara bé, pel que fa al disc, el *Cançó de carrer* és sinònim, per mi, és clar!, d'il·lusió. Després de molts anys de treballar la compensació va ser, naturalment, veure com la feina era acceptada, era recollida i, a més, t'estimulava a continuar endavant. I és clar, em recorda bàsicament l'haver guanyat el concurs de Noves Veus. Amb la perspectiva dels anys m'adono, però, que ho vaig tenir prou fàcil... La dinàmica del moment estimulava molta gent i hi havia també ganes de trobar-ne de nova. I jo em vaig trobar en la circumstància que, crec recordar, després de l'Ovidi, que va ser dels últims, hi va haver un llarg parèntesi. A causa d'això, ja dic, les coses em van ser favorables i la crítica estimulava.

—Un any després —1976— surt Presagi, disc dedicat únicament a un poeta: Miquel Martí Pol. ¿Per què, el canvi?

—El primer disc era molt divers i de poetes ben distints: Pere Quart, Espriu, Desclot, Ventura Gassol... i el resum d'uns quants anys de feina que definien o donaven forma coherent, crec jo, al treball discogràfic perquè eren poemes més o menys d'una època i que a mi m'agradaven molt. Bé, pel

que fa al segon, jo sempre he estat estretament lligat al món teatral i tenia ganes de fer un disc que fos unitari i resultés com un gran espectacle. I Martí Pol, del qual sempre havia estat lector, em va semblar que amb els seus poemes —inèdits i en vies de publicació en aquells moments per en Ramon Pinyol— podia aconseguir el que jo volia.

—¿Per què no et feies les lletres tu mateix?

—iDoncs perquè sempre he considerat que no en sabia prou! I com que no em fa cap rebança manifestar-ho sempre he tingut aquesta tendència de cercar en altri allò que jo penso i m'agrada expressar a través de la música. Vaig tenir llargues i extenses converses amb el poeta que em van servir de molt. I també en aquest disc, o d'aquest disc, val la pena remarcar que, com que jo venia d'una línia musical pròxima al rock i estava catalogat com a membre de la Nova Cançó, havia d'intentar, a través del disc, unir els dos mons a través d'una línia musical —diguem-ne— més nova o moderna. I recordo també que aquest disc va ser el meu primer gran triomf públic a través del primer Palau que vaig fer. No oblidaré mai la tremolor d'abans de sortir a l'escenari del Palau... mentre s'anava sentint: "...Sí senyor, sí senyor, en Ramon és el millor..." ¡Això no s'oblida mai!

—El 1977 tornes a repetir amb autors diversos i edites Cròniques... amb poemes com Rimbaud o Éluard, entre altres.

—Aquí hi ha una anècdota molt bona. Després d'haver musicat un poema de Pere Quart li vaig enviar la gravació que havia fet com a senyal de gratitud (cosa que he fet sempre amb tots els poetes). En Joan Oliver —Pere Quart— (¡¡Que injusta que és la memòria del país amb un poeta com

ell!!) em va contestar dient-me que li havia agradat i adjuntant-me, per si volia musicar-lo, un poema de Paul Éluard que ell havia acabat de traduir; i naturalment el vaig musicar. I *Cròniques* era com una mena de dèria que jo tenia de feia molt temps, a causa en bona part del meu nom tan exacte i clavat al gran Ramon Muntaner. I a més va significar el pas cap a una editora d'àmbit estatal, Movieplay, que em possibilitava un altre tipus de projecció.

—Veus de lluna i celobert, 1978. Ens descobreixes Joan Ollé com a lletrista i poeta...

—Després de l'anterior em van tornar a venir les ganes de fer un disc més unitari posterior als que podríem considerar discos llibre o discos espectacle. Aquest jo el considero una mica com el meu *strip-tease* personal. Va ser la primera vegada que no vaig buscar poemes i encarregar textos o lletres a algú en concert. Les lletres van sorgir després de moltes i llargues converses amb en Joan i de llibretes plenes d'anotacions sobre records de les nostres infàncies i adolescències. El seu espectacle amb Dagoll Dagom *No hablaré en clase* m'havia agradat molt i em va suggerir la possibilitat de fer un disc sorgit d'una idea semblant. I així va anar la cosa: i t'haig de confessar que aquest disc és una mica la nineta dels meus ulls, segurament perquè és el que té més de mi mateix... I des d'un punt de vista estrictament musical aquest és un disc on vaig incorporar altres tipus de sons. I no sé si m'està bé dir-ho, però crec que és un disc que fou avançat en el seu temps. Amb ell vaig trencar motllos en el festival de Canet.

—Amb Balades i cançons del 1979 retornes altra vegada als poetes. Però és que també hi introduïx alguns canvis, no?

—Sí; agafo poetes diversos per una cara i l'altra la dedico tota sencera a Josep M. de Sagarra. Jo crec que amb aquest disc es va produir un canvi estètic, ja que les vies d'aproximació al rock m'havien cansat o no m'hi acabava de trobar prou bé; aleshores vaig decidir retornar al món totalment acústic i amb un canvi total, també, de formació o grup musical.

—A partir d'aquí un parèntesi. Mentrestant, però, continues fent composicions per a altri. En aquest període, entre Balades i cançons i el següent, l'any 1982, fas la música de La plaça del Diamant. ¿Es així?

—Sí, en aquest període jo diria que es fa pública la faceta de Ramon Muntaner compositor d'obres per a altri, cosa que per altra banda no vaig deixar —ni he deixat— de fer mai. Obres de teatre, per exemple. Però és clar, el cinema resulta més notori i més públic. I la veritat és que aquesta feina a mi m'agrada i resulta una font de coneixements importantíssima i musicalment molt enriquidora perquè t'obliga a fer, a escriure, tot tipus de música: des de tangos i xotis fins a música russa, per exemple.

—El parèntesi de tres anys (1979-1982) ens duu al Pas del temps...

—Aquesta mena d'anys sabàtics —l'últim més llarg que el primer— han estat sempre com una mena d'autoimposició que jo mateix em faig en moments en què, malgrat la feina i l'èxit, per dir-ho d'alguna manera, necessitava fer un *stop* i trencar la rutina. Però parlar a vegades, i en aquest país, és un error, perquè després costa molt tornar. I tornar a ser.

—Amb el Pas del temps us ajunteu Joan Ollé, novament, Xavier Bru de Sala i tu... fent front comú generacional.

—Tenia moltes ganes de tornar a fer alguna cosa amb en Joan, textos

poemes seus que jo havia anat llegint i recollint. I el fet d'incloure-hi en Xavier va ser que el seu llibre de poemes *Fràgil* m'havia impressionat i agradat molt. I em va fer sentir la necessitat de musicar alguns d'aquells poemes d'amor. I sí, la qüestió generacional hi és, efectivament. I de coneixença i d'afinitats ideològiques.

—I ens trobem ja en el llarg silenci comprès entre 1982 i finals de 1988, que és quan apareix Fugida, disc que fas amb col·laboració de Vicenç Villatoro. Mentre dura el parèntesi, però, no deixes de banda l'activitat de compositor d'encàrrec; tant per a teatre com per a cinema o televisió.

—En aquest temps escric molta música per a teatre i per a cinema. I vaig madurant la idea de recuperar una figura important: la de lletrista. I ho faig amb un novel·lista com Vicenç Villatoro i com amb Joan Ollé el treball és fruit d'una col·laboració estreta i conjunta a la recerca de records.

—¿No és, doncs, una fugida ni endarrera ni cap endavant?

—No, no. No ha estat cap fugida. Així com amb Ollé vam partir de records i qüestions més personals, amb Villatoro vam partir de coses que ens unien els dos, com eren les pel·lícules, perquè ens vam conèixer amb la pel·lícula *L'escot*, on vam fer conjuntament el tema de la pel·lícula; i com que això va funcionar li vaig proposar, li vaig fer l'encàrrec d'escriure'm unes lletres per a un disc.

—¿Has descartat ja musicar més poemes?

—Jo he arribat al punt de pensar i entendre que la poesia no necessita música. Ja és música per si mateixa. Encara que tampoc et puc assegurar que no ho torni a fer mai més. En tot cas, sí que me'n interessava una cosa nova i alhora vella: recuperar la tradició que sempre ha tingut aquest país de bons lletristes.

—Fugida, ¿què és doncs?

—Doncs com que vaig fer l'encàrrec a un novel·lista, jo tenia ganes de fer cançons que fossin onze petites novel·les a partir de pel·lícules o d'escenes de pel·lícules que ens havien impressionat. I el títol del disc respon més aviat al fet que aquesta paraula ens sonava com si fos un títol d'una pel·lícula.

A mi m'agradaria, en tot cas m'agradaria, que aquest disc marqués el començament d'una etapa diferent. En definitiva una fugida cap endavant.

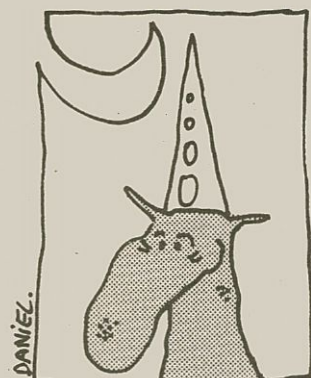
AGENDA INFANTIL

Ferran Llaveria

Després de les vacances de Setmana Santa, torna l'activitat a totes les sales i a tots els circuits, amb força novetats i estrenes. Especial atenció, pel que fa a Barcelona, al Teatre de l'Ocàs, que es presenta al Teatre Regina, amb un interessant muntatge sobre la gelosia infantil. I una programació excel·lent i rotatòria al Circuit Rialles, amb teatre, titelles, màgia i cine.
• **Teatre:** *Marta, què et passa?* (l'arribada d'un nou germà produeix una sensació de manca d'afecte a la primogènita de la casa, que comença a comportar-se de forma estranya. Un excel·lent muntatge, molt acuradament posat en escena i interpretat pel Teatre de l'Ocàs. Digne de veure's i comentar-se en família. Molt aconsellable per a nens a partir de 7-8 anys i pares i mares, al Jove Teatre regina (dissabte a les 6 de la tarda, i diumen-

ge a les 12 del migdia). Continua la jove companyia *Qüestió de temps*, amb el seu muntatge semi-musical, *La cançó de l'Illa* (o la rivalitat dels dos petits-petits països del planeta Torrat), per a totes les edats, al Centre d'Espectacles (dissabte i diumenge a les 6 de la tarda). Darreres representacions de l'única *Passió*, representada íntegrament per nois i joves, el *Grup Juvenil del Casal Claret*, al Casal Claret (diumenge, penúltima representació a les 5,30 de la tarda. Força recomanable a partir de 10 anys). Al Circuit Rialles, estrena del darrer espectacle del *Teatre Mòbil*, *Ecosclat*, a *Manresa* (dissabte a les 5,30 de la tarda, a la Sala Ciutat); *La Camerata de cançó tradicional*, amb *La cançó més bonica del món*, serà a *La Bisbal d'Empordà* (diumenge a les 12 del migdia, al Foment Catòlic); *L'Ópal teatre* portarà el seu muntatge

futurista, *Ai, Ai Aivert!* a *Castellar del Vallès* (diumenge a les 12 del migdia a l'Auditori Municipal); *Toc de Retruc*, amb *Roda, roda, molinet*, animarà *Celrà* (diumenge a les 5 de la tarda, a l'Ateneu); *El Talleret de Salt* representarà *El metge per força* a *Cerdanyola del Vallès* (diumenge a les 12 del migdia a l'Ateneu); *Els Aquilinos* amb *Sopa de lletres* (contes de Rodari), seran a l'*Espluga de Francolí* (diumenge a les 12 del migdia, al Teatre Casal); *Companyia Curial* aniran a l'espai, amb *Sputnik*, a *Olot* (diumenge a les 12 del migdia, al Teatre Principal); *Teatre de cordó* portarà els seus *Contes de Cordó a Salt* (diumenge a les 11,30 del matí a l'Ateneu); *Roseland Musical*, viatgera pel *Blau Marí*, a *Sant Cugat del Vallès* (diumenge a les 12 del migdia, a la Unió Santcugatencs); *La Trepà* i *Les Joguines Oblidades* seran a *Sant Just Des-*

vern (diumenge a les 5,30 de la tarda, a la Sala Municipal Ateneu) i *El Llamp Teatre i Brams o la kumèdia dels horrors* actuaran a *Vilanova i la Geltrú* (diumenge a les 6 de la tarda, al Circol Catòlic).
• **Titelles:** Continuen *Les aventures*

d'en *Malic* (Teatre d'ombres), amb els seus creadors el *Teatre de Marionetes La Farsfarra*, plenament aconsellables per a totes les edats, al *Teatre Malic* (dissabtes a les 6 de la tarda i diumenge a les 12 del migdia i 7 de la tarda). Els títols de quant per a totes les edats, dels *Penjim Penjam*, seran al teatre a l'aire lliure del *Turó Parc* (diumenge a les 12 del migdia). Al Circuit Rialles, actuació dels *Titelles Babi*, amb *Papers, paperets i paperines*, a *Mollerussa* (dissabte a les 6 de la tarda, a la plaça Major); de *Foc Follet* i *L'Espadimonis*, amb *Les aventures de la Cotorra d'Andorra*, a *Badalona* (diumenge a les 6 de la tarda, al Centre Sant Josep); *Marduix titelles amb Romanços de lluna plena* serà a *Cervera* (diumenge a les 12 del migdia al Casal); i *L'Estaquirot*, amb *Subsòl*, serà a *Llagostera* (diumenge a les 5 de la tarda, al Casal).

• **Circ:** Jordi i Bet, dos joves artistes catalans formats a l'Escola de Circ de París, ofereixen una nova versió dels números del circ amb el seu espectacle *Escarlata Circus* a la *Fundació Miró* (dissabtes a les 5.30 de la tarda, i diumenges a les 11.30 i 1 del migdia, cada diumenge a les 12.30 del migdia, actuació dels *Dandy Clowns*, amb concursos i artistes invitats. Al Circuit Rialles, actuacions del *Teatre Mòbil*, amb *Mutis i a la gàbia*, a *Berga* (diumenge a les 6 de la tarda, al Patronat); i la *Companyia La Tal*, amb *Ah!... Slliii?*, a *Esparreguera* (dissabte a les 6 de la tarda, al Teatre de La Passió).